

Krigen om Klatkagebjerget

Det var meget, meget tidligt om morgenen, og fuglene fløjtede deres allerførste søvnige fløjt, da de tre små soldater Benny og Brian og Bertram blev udkommanderet.

– Fjenden angriber Klatkagebjerget, alle mand til våben! brølede generalkommanpedant von Hattenbusk, mens hans store, sorte overskæg viftede i morgenbrisen. Vift med flaget! Trut i trompeterne! Klargør kanonerne!

– Jo, men vi bliver altså også nødt til at spise noget morgenmad, sagde Benny.

– Ja, for vi er nemlig mægtig sultne, sagde Brian.

– Alt for mægtig sultne til at slås, sagde Bertram.

– Må jeg være fri for det blødsødne vås, brølede generalkommanpedant von Hattenbusk. I har værsgod at marchere af sted lige med det vuns, og I får hverken rundstykker eller horn eller kryddere eller wienerbasser!

– Ååh! sagde Benny.

– Åååh! sagde Brian.

– Ååååh! sagde Bertram.

– I er nogle sløve, slappe, slatne slapsvanse, brølede generalkommanpedanten; men vi skal nok se at få jer øvet op ved hjælp af at træne jer. Benny, du sørger for at få alle kanonkuglerne med, og Brian og Bertram skubber kanonen! Af sted, march!

– Øv, sagde Benny og Brian og Bertram; men de var nødt til at gøre lige, som generalkommanpedanten sagde, og de var også nødt til at skynde sig, for alle de andre soldater var nemlig allerede ved at marchere af sted ud ad landevejen.

– Nå ja, sagde Benny, så må jeg så nok hellere se at finde kanonkuglerne. Hvor mon de gemmer dem? Jeg prøver at spørge inde i bageriet, for der dufter så dejligt af morgenbrød.

– Goddag, goddag, sagde bagerjomfru Julle, da Benny trådte ind. Hun havde gult hår og blå øjne og røde kinder, så Benny blev helt forvirret bare af at kigge på hende.

– Øh, jeg skulle have nogle kugler, stammede han og blev postkasserød i hele hovedet.

– Nå, jamen vi har lige en sæk romkugler stående hernede bag disken, dem kan du få med, sagde bagerjomfru Julle, og så fik Benny udleveret en sæk fuld af romkugler. Så kom Brian og Bertram.

– Goddag, goddag, sagde bagerjomfru Julle, da de trådte ind i butikken. Hvad skal I så have?

De skulle lige til at sige kanoner; men så blev de helt forvirrede over at kigge på hendes gule hår og blå øjne og røde kinder.

– Øh, vi skal have nogle kokoskanoner, stammede Brian.

– Ja, for nogle millioner kroner kokoskanoner, stammede Bertram.

– Jeg har altså desværre ingen kokoskanoner, sagde bagerjomfru Julle; men jeg har masser af kokosmakroner, så dem kan I sagtens få en sæk af hver.

– Øh, nå, men det var da dejligt, stammede Brian og Bertram, og så fik de hver en sæk kokosmakroner på nakken.

Så marcherede de tre små soldater ud ad landevejen sammen med alle de andre soldater, mens de slæbte på deres sække.

– Fjodor Fjunkenbein og hans knotne knoldesparkere har besat Klatkagebjerget! brølede generalkommandant von Hattenbusk. De skal steges og spiddes og høvles og bankes og tamples og tærskes, og så skal de skydes bagefter. Gør kanonerne klar!

Brian og Bertram kiggede ned i sækkene med kokosmakroner.

– Hvad filen skal vi gøre? spurgte de og så på hinanden.

Benny så ned i sin sæk med romkugler.

– Ja, og hvad filen skal JEG gøre? spurgte han.

– Vi bliver nødt til at kaste romkuglerne og kokosmakronerne efter fjenden, sagde Brian og Bertram så. Det kan da godt være, at det kan skræmme ham på en eller anden måde.

– Fyr, skyd, drøn kanonen af! brølede generalkommandanten, og Benny og Brian og Bertram begyndte at kaste med romkugler og kokosmakroner. Plat, klat, spønk. Flomp, ponk, plymmer.

– Hva' filen er det? sagde fjenden forbløffet og smagte prøvende på skytset. Uhm, det er romkugler og kokosmakroner! Guffelimuf! råbte de. Så smed de alle deres geværer og kugler og krudt og satte sig ned i græsset og begyndte at æde, og de åd alle romkuglerne og kokosmakronerne, og da generalkommandant von Hattenbusk og hans tropper troppede op, sagde fjenden, at de skulle være velkomne til at overtage Klatkagebjerget, for de gad nemlig slet ikke slås lige nu. De ville meget hellere sidde og slå mave og så nuppe sig en lille lur bagefter.

– Nå, men så har vi så vundet Klatkagebjerget, sagde Benny.

– Ja, det var da fint, sagde Brian, men jeg er altså stadig væk hundesulten, for jeg har nemlig ikke fået noget morgenmad overhovedet.

– Det har jeg heller ikke, sagde Bertram, og jeg er glubende sulten som en ulv!

– Ja, men nu har I fri, sagde generalkommandant von Hattenbusk. I kan tage hjem og holde orlov de næste 14 år.

– Nå, jamen så lad os komme hjem lige med det aldeles omgående, sagde Benny.

– Ja, sagde Brian, og så må vi se at finde noget at spise på vejen.

– Ja, vi må finde noget guf, som vi kan æde ved at spise det lige på en studs! sagde Bertram, og så kørte de af sted i deres gamle, højorange folkevognsrugbrød.

– Juhu, der er en pølsevogn! råbte de alle tre i munden på hinanden fire timer senere.

– Og ih, hvor er det en dejlig pølsemitter! sagde Benny. Så vidt jeg kan se, så er det en søster til bagerjomfru Julle, og så vidt jeg husker, så hedder hun Grille-Lise. Jeg tror, jeg taber mit hjerte.

– Ih ja, sagde Brian, hun har læber så røde som pølseskind og ketchup!

– Ja, sagde Bertram, og hendes frisure er dyppet i friture. Det er den absolut mest eddervakse og labre pølsemitter i hele verden!

Så huggede de bremserne i, og så steg de ud af det højorange folkevognsrugbrød og gik hen imod pølsevognen, mens de gned sig på maven og slikkede sig om munden og sagde:

– Åh, Grille-Lise, hvad skal vi have at spise? Vi er edderhamrende møgsultne, for vi har nemlig ikke fået så meget

som noget som helst at spise hele dagen!

– Nådada, ja men så skal I filen fræsemig se at få noget i skrutten, sagde Grille-Lise med en høj og skinger stemme. Jeg serverer fiskefileter med flæskepandekager og sennep og soya og rasp og remoulade!

– Uhms! sagde Benny.

– Mums! sagde Brian.

– Gaffeligums! sagde Bertram, og så gav de sig til at spise, og de spiste, og de spiste, og de spiste, og de spiste, og de spiste, og de spiste alt, hvad Grille-Lise havde i hele pølsevognen.

– Jeg er meget mere sulten, sagde Benny så.

– Det er jeg sør'me også, sagde Brian.

– Og jeg er ved at dø af sult, jeg kunne æde en ko og en hest og en gris og en kæmpestor lagkage, sagde Bertram, og så åd de Grille-Lise i en eneste mundfuld.

– Ah, det var lækkert! sagde de alle tre, og så satte de sig ind i folkevognsrugbrødet og kørte hjem fra grillen. Og det var enden på den krig, og der har aldrig været krig om Klatkagebjerget lige siden.